

Glasul amintirilor

Daniel Vișan-Dimitriu

Amintirile mele sunt vii
și au prins rădăcini într-un loc
unde,-atunci când apune o zi,
ce a fost mai frumos îmi îngrop.

Fericite, acolo răsar
ca lăstari ce se-nalță spre cer,
și-mi aduc bucurie în dar,
într-un fel ce îmi e un mister.

Uneori, într-o stare de vis,
trec de poartă și merg pe un drum,
care-mi este doar mie permis,
ca turist în al vieții album.

S-a-ntâmplat, să m-opresc sub un brad
ce-mi părea mai puțin cunoscut,
nu știam ce a fost ca răsad,
și demult acea zi a trecut.

El mi-a spus -mai degrab-a șoptit-
că mi-a fost doar privirea ce Ea
mi-a trimis-o - și tare-am iubit
amintirea în care-a zis "Da!".